

Plafond ingestort...

De winterrust in het reservaat hebben we maximaal gerespecteerd. Of eerlijker: wegens tijdsgebrek slechts hooguit enkele bezoeken kunnen plegen in dit koude seizoen. Gelukkig kregen we onder meer van Jacques en Dirk wintergegevens binnen die weer laten zien dat die rust bedriegt, zeker wat reservaatbewoners betreft. Ze hadden het beslist niet onder de markt, met de watervlakte die minstens driemaal in een ijspiste werd omgetoverd. Alle watergebonden soorten troeften aan de oostzijde bijeen op een ijsvrij gehouden wak. Voor wintertalingen kon dit oplopen tot ruim 60 dieren, aalscholvers bleven de ijskou trotseren en hiervan telden we er bijna 30. Die kregen gezelschap van wilde eenden, meerkoeten, waterhoen, blauwe reiger en Canadese ganzen. Ijsvogels kregen we, in weerwil van hun naam, deze winter niet te zien. We vermoeden dat er, na deze langdurige vorst, onder hun rangen ook weer rake klappen zullen vallen, bovenop de verliezen van 2008-2009.

De herstelde pomp werkt ondertussen weer optimaal, te goed eigenlijk. Want tijdens de 2° koudeperiode raakte de vlotter ingevroren, waardoor het water verder onder een 10 cm dik ijsdak verder zakte. Door haar eigen gewicht zakte in de westelijke vijvers het ijs letterlijk 60 cm naar beneden, wat een zeer vreemd beeld opleverde. Gelukkig zonder slachtoffers... Dit euvel is ondertussen goedgemaakt. Tijdens de werkgroepvergadering, waar we Nathalie Muylle, nieuwe schepen van duurzaamheid met bevoegdheid over de Kleiputten, welkom heetten, zochten we naar een betrouwbare oplossing om dit bij koudeperiodes in de toekomst te vermijden. We hopen dat we met haar een nieuwe impuls kunnen geven aan de snelle uitbreiding van de groene buffer in de ruime omgeving van het reservaat.

Je denkt misschien: koud seizoen zonder andere levenstekens? Mis! Over de vele molshopen op het pad struikelend – als opportunisten houden reigers die ook nauwlettend in het oog – komen we verder in het poollandschap. Toch nog paarse korstzwam, vergroeiende kogelzwam en fluweelpootje, voer voor mycologen. Staart-, pimpel- en koolmezen alsook groene specht zijn we in de tuin gewoon, maar half februari kregen die in het reservaat (gewenst?) gezelschap van buizerd, sperwer en houtsnip. Met de lente zijn we benieuwd naar meer verrassingen.

Dit kunnen jullie zelf meebeleven tijdens de maandelijkse gegidste wandelingen in het gebied. Vanaf maart ben je elke 3° zondag van de maand om 10 uur welkom. Een gids staat jullie bij het infobord op de parking van de Babilliestraat op te wachten. De exacte data vind je in de excursiekalender.

Piet en Dirk, conservators

Over een verbeterden en honkvaste tafelschuimer...

Zelfs de uitschuiers van vogelvrije meeuwen ontkomen niet aan het waakzame oog van big brother.

Op 12/11 vonden we op een recent afgedekt deel van het vuilstort bij de kleiputten in Rumbekke een volwassen dode zilvermeeuw met 2 ringen, waaronder een oranje kleurring 9K die vanop afstand met een telescoop vrij gemakkelijk af te lezen viel. De beide ringgegevens werden doorgestuurd naar Euring, waarna we snel een volgende curriculum ontvingen.

Op 15 mei 2007 werd hij als minstens 4-jarige zilvermeeuw (mannetje) geringd in Vlissingen-Oost, Zeeland. Daarna is hij een zevental keer gesignaleerd, meestal op vuilstorten. In hetzelfde jaar 3 keer, op een vuilstort in Nieuwdorp (Zeeland) op 7 augustus, nadien op Neeltje Jans (Buitenhaven) op 1 november en weer in Vlissingen-Oost op een ander vuilstort op 14/12.

Ook het jaar daarop bleef hij in Zeeland rondhangen: 2 maal op rij, op 16/1 en 22/1 weer op hetzelfde vuilstort in Nieuwdorp en op 19/9 opnieuw in de Buitenhaven op Neeltje Jans (kunstmatig eiland op een voormalige zandplaat met dezelfde naam, waarover de Oosterscheldedam loopt).

Een jaar lang zijn er geen meldingen meer geweest tot hij uiteindelijk dood werd gevonden, juist, weerom op een vuilstort maar nu in België, op hooguit 100 km in vogelvlucht van Neeltje Jans.

Op dat ogenblik was de meeuw minstens 6 jaar oud, maar dat kon gerust een heel stuk meer geweest zijn. Naar de doodsoorzaak kunnen we alleen maar gissen. Dank zij ringwerk weten we dat zilvermeeuwen respectabele leeftijden kunnen halen: meer dan 25 jaar is geen uitzonderling!

Piet

